

На чолі редакційного штабу

Одним із творців газети протягом тривалого часу був Борис Васильович Бобер, якому цього року виповнилося б вісімдесят літ. Він не був відомим широкому читацькому загалу так, як деякі інші журналісти, кореспонденти, прізвища яких часто з'являлися на шпальтах газети. Але в кожному номері нашого видання, безсумнівно, були частинки його розуму, вміння і досвіду. Борис Васильович у 70-ті та 80-ті роки очолював секретаріат редакції, або, як образно називали цей найбільший підрозділ газети, – її штаб.

Молодим журналістам нинішнього комп'ютерного періоду творення періодичних видань сьогодні важко уявити собі атмосферу випуску

газети ще якихось 20-25 років тому, коли всі графіки виходу видання насамперед залежали від вчасності лінотипного набору текстів. День починався з планерки, на якій затверджувався поточний і планувався наступний номер газети. Далі відповідальному секретареві належало вирішувати багато організаційних і творчих питань, спрямовувати роботу двох заступників, фотокореспондентів, групи коректорів. Завершувався робочий день відповідального ознайомленням із сигнальними сторінками поточного номера газети.

І в усьому цьому роль Бориса Васильовича була визначальною. Оперативно, але без поспіху, вдумливо і творчо він вирішував редакційні справи. В нього завжди можна було одержати слушну пораду, підтримку. І не випадково саме Борисові Васильовичу, як правило, доручалося керівництво практикою студентів факультетів журналістики, які прибували в редакцію зі Львова і Києва. Багатьом колишнім практикантам він допоміг успішно долати сходишки журналістської майстерності.

У 90-ті роки минулого століття Борис Васильович Бобер очолив редакцію Книги Пам'яті Рівненщини. За його редакцією вийшли перші томи цього унікального видання. Мені також довелося брати участь у підготовці матеріалів до цих видань. І не раз переконувався у високому професіоналізмі Бориса Васильовича, великому почутті відповідальності за

доручену справу. Він здійснив унікальну роботу зі збору в районах області матеріалів про людей, які загинули у вирі Великої Вітчизняної війни, плідно співпрацював з науковцями, журналістами, працівниками архівів та райміських відомств, членами громадських організацій і владних структур.

Він був хорошим сім'янином, надійним другом, цікавим співрозмовником. Ніколи не забуду двох тижнів, проведених з Борисом Васильовичем у санаторії «Червона калина». Вечорами мали досхочу часу для розмов на різні теми. Тоді я чи не вперше дізнався від нього про нелегку долю юнака з рівненського Полісся, який здійснив свою мрію, здобув вищу освіту, став професіональним журналістом.

Через кілька тижнів після цього його не стало. І досі відчуваю, що без таких людей життя стає скупим і порожнім.

Юрій ЩУПАК,
член Національної спілки
журналістів України